

DE CODORNÍU
CODORNÍU

Teatre

Coordina **Andreu Gualba**
agualba@codorniu.cat

Amb el suport de **Codorníu**

Si les tres germanes de Txékhov les haguessin conegut, el seu destí hauria estat un altre.

Més valentes que Thelma & Louise

'Dones com jo' tanca la trilogia generacional de Pau Miró. La **Maria Junyent** en vol més

Primer van ser homes que rondaven la seixantena (*Els Jugadors*, recentment guardonada amb el premi Ubú, el reconeixement més important del teatre italià). Més tard, joves de vint-i-pocs (*Un refugi indie*). Ara és el torn de quatre dones a l'abisme dels cinquanta, interpretades per les T de Teatre. Àgata Roca explica que quan va sortir de veure *Els Jugadors* ho va tenir clar pel que fa a Miró: "Si pot despullar els homes d'aquesta manera, aquest tio ha de saber escriure sobre dones", va dir-se.

A *Dones com jo* hi planeja l'ànima d'aquells simpàtics fracassats que es reunien entorn d'una baralla de cartes i una ampolla de bourbon. Però aquí les cartes són literàries, i les copes, de ginebra. També elles saben quin gust tenen els somnis frustrats. Una és biòloga (Mamen Duch) però treballa a un peatge. L'altra, arqueòloga (Marta Pérez) però

neteja pisos. Hi ha també una mestra (Carme Pla) que acaba de perdre la feina, i una arquitecta a l'atur (Àgata Roca) que ha dit prou. Després de cometre una acció insòlita en algú com ella, ha sentit la necessitat de

“

Sembla que a mesura que fas anys, no puguis permetre't adrenalina

desaparèixer. La Marta, l'arqueòloga reconvertida en dona de fer feines, li ha proporcionat el refugi que necessitava: un estudi buit, al Raval, on aïllar-se del món. Però no de les amigues, que la visitaran contra la seva voluntat, amb excuses tan ridícules com la

d'assajar un ball per guanyar el concurs que celebren a un centre cívic, i així, animar-la.

És a partir d'aquí, d'aquesta excusa insignificant que les porta a compartir espai i temps, quan cadascuna d'elles iniciarà un recorregut endins dels propis somnis, esperances, dèries. I això serà només el principi de l'odissea, perquè si alguna cosa li agrada a Pau Miró és tot allò que no és el que sembla. El que a estones s'acosta a un Txékhov amb personatges que esperen una resolució que no arriba mai, es converteix, de sobte, en *Thelma & Louise*. En acció. Perquè a l'autor, i per extensió a les dones que protagonitzen aquesta proposta, no els complauen els discursos sobre l'enyorança, ni els discursos teòrics. "Sembla que a mesura que fas anys no puguis permetre't una dosi d'adrenalina... Quan l'adrenalina és una necessitat", conclou Miró. D'adrenalina, a *Dones com jo*, no en falta. En aquesta comèdia negra que *thrillereja* hi trobareu furgons blindats, pastissos d'èxtasi, una misteriosa maleta, i malgrat tot, moltes ganes de viure.

DONES COM JO

Teatre Romea

Del 23 de gener al 16 de març